

Κ Ε Ν Τ Ρ Ο Τ Ε Χ Ν Ι Κ Ο Υ Π Ο Λ Ι Τ Ι Σ Μ Ο Υ Β Ι Ο Μ Η Χ Α Ν Ι Κ Ο Μ Ο Υ Σ Ε Ι Ο Ε Ρ Μ Ο Υ Π Ο Λ Η Σ

Ο πατέρας μου, που είχε γεννηθεί το 1886, είχε μπει στα βυρσοδεψεία από 6 χρονώ παιδί μέχρι που πέθανε. Μέχρι που πέθανε. Εδούλεψε στο εργοστάσιο του Κορνηλάκη και μετά που έκλεισε ο Κορνηλάκης επήγε στου Τσιροπινά. Σαν ξυλουργός εργάζομαι από 6 χρονώ παιδί. Πολεμούσαμε όλα με τα χέρια. Δεν επιτρεπόταν να φύγεις από τον πάγκο και να πας αλλού. Εκεί στου Φώσκολου εργαζόμαστε 4-5 πιτσιρικάδες. Το μάτι μου το βλέπεις; Τα χέρια μου τα βλέπεις; Από το ξύλο! Μας χτυπούσανε. Οι μαστόροι, βεβαίως! Ξύλο! Από 6 χρονώ πήγαινα σχολείο και στη δουλειά. Σε κοπανούσανε παιδί μου, τι, δεν τους ένοιαζε για τίποτα. Σ' άρπαζε και σ' άρχιζε στα χαστούκια. Ξύλο να δουν τα μάτια σου! Σε μια περιοχή που γεννήθηκα, στη Νεάπολη και γύρω από τον Άγιο Παντελέμονα και στα Καμίνια, το γυμνάσιο το τέλειωσε μόνο ένας. Μόνο ένας το τέλειωσε. Γιατί θέλανε 500 δραχμές. Εγώ ήμουνα στο σχολείο μέχρι που τέλειωσα το δημοτικό, ο καλύτερος μαθητής αλλά δεν μπορούσε ο πατέρας μου να με γράψει, γιατί δεν είχε τη δυνατότητα. Και πήγε ο δάσκαλος, ένας Μπάλας λεγότανε, κύριος Μπάλας, και του λέει: μα το Μιχάλη δε θα γράψεις; Του λέει, μα αφού δεν έχω χρήματα, πώς θα γίνει; Ο Μιχάλης δουλεύει και φέρνει κάποια χρήματα...θα τον στείλουμε, να πούμε, στο σχολείο; Σας λέω, από μια ολόκληρη περιοχή, γύρω στις 2000 κόσμος που ήτανε κει da πέρα, και το γυμνάσιο το τελείωσε ένας. Τότες ήτανε πάρα πολύ δύσκολα.

Μιχάλη Πελεκάνος,
Αρχείο προφορικής ιστορίας,
Βιομηχανικό Μουσείο